

NOTTEB HM

ACTUEEL uitgave mei 2020

In de kijker

*Wanneer jij uittreedt
zullen de klokken luiden
komen we op straat en
zullen we mekaar
omhelzen en knuffelen
als nooit tevoren*

*Wanneer jij uittreedt
zullen we mekaar bewonderen
voor zoveel veerkracht
zoveel doorzetting
zoveel solidariteit*

*Wanneer jij uittreedt
is jouw bezette oorlog
geschiedenis, ben jij
geïsoleerd en wij niet meer*

*Wanneer jij uittreedt
gaan we ons milieu
omarmen*

*Wanneer jij uittreedt
zullen we woorden tekort komen*

Wanneer jij uittreedt

- Dimitri Casteleyn -

Ons land is midden maart in lock down gegaan omwille van het virus COVID 19 of beter genaamd corona.

Hierdoor waren we genoodzaakt om alle groepsactiviteiten in Nottebohm te schrappen. Momenteel hebben we nog geen zicht wanneer de situatie zal beteren, maar indien we meer informatie hebben, geven we de toekomstige activiteiten zeker door ! Op dit moment starten we stilaan terug de kleine activiteiten op.

Ook bezoek is nog steeds uitgesloten omwille van gezondheidsredenen. Alle medewerkers doen hun best om individuele ondersteuning te geven aan elke bewoner en zo het gemis aan bezoek van familie en vrienden te verzachten.

Op dit moment zijn er geen bewoners, medewerkers of vrijwilligers met het coronavirus in Nottebohm. Krijgt u de wekelijkse updates “Nieuws uit Nottebohm” al via de mail? Zo niet, [hier](#) vindt u ze ook terug.

Dit bericht graag in uw mailbox?

Stuur een bericht naar inge.melis@nottebohm.be

*Als jij nou mijn problemen neemt,
dan neem ik de jouwe.
Wij maken er een mooie berg van.
Die gaan wij samen beklimmen,
hand in hand gaan wij naar de top.*

Hoe uzelf beschermen tegen virussen als corona covid-19 of griep?

Hou minstens **1,5 meter** afstand van elkaar.

Bewonersnieuws

We verwelkomen :

Mevr. Shirley Fletcher K 203

Dhr. Arthur Peersman K 224

Mevr. Simone Lemmens K 117

We vieren de verjaardag van :

03/05 Mevr. José Flerackers

06/05 Mevr. Teresa Lalka

07/05 Mevr. Gilberte Dedrie

06/05 Mevr. Denise Baeckelmans

12/05 Dhr. Jos Abeel

13/05 Dhr. André Pultyn

13/05 Dhr. René Deckx

14/05 Mevr. Simonne Braet – De Gier

19/05 Mevr. Jacqueline Robberechts

21/05 Dhr. Willem Van Eesbeeck

21/05 Dhr. Maurice Wizen

27/05 Dhr. Stroobants Constant

28/05 Mevr. Edith Rajter

We namen afscheid van :

Mevr. Rozie Aerts is hier overleden op woensdag 15 april 2020. Zij woonde hier in de leefgroep van 2B sinds 6 augustus 2019. Rozie was 95 jaar oud.

Hierbij gaan onze gedachten uit naar de familie, vrienden en kennissen van Mevr. Aerts. Onze oprechte deelneming.

Gedichtenhoek

Tegen de stroom in

Breng mij stroomopwaarts terug naar de bron

In een zijsprong van mijn bestaan

Zoekend naar betekenis

Vloei ik weer samen

Zoals de Moervaart en Zuidlede.

Met mijn eigenzinnige vossenstreken

Besteel ik jouw gedachten gewetenloos.

Ik vermaak mezelf door je te bespelen als een handvol snaren die trillen van
wezenlijkheid en arglist,

Mijn kansen om te leven als antiheld in fabuleuze fabels verspil ik als een
dronkenman

die dobbelt met zijn laatste geld.

Na het jachtende jagen

Kom ik tot Romaanse rust,

de hemelse baken van bezinning is mijn
steunpilaar

Van ancienne tradities

Mijn houvast in haastig zijn.

- *Elien Saey Van Peteghem* -

Nu het groot gebod luidt
blijf in je kot
niet alleen voor je zelf
maar ook voor het heil
van alle anderen
is dat wel even slikken
zulke taal,
gebruiken we
zelden in poëzie
in quarantaine;
door gedwongen opsluiting,
verwateren vele warme
ontmoetingen.
het is wel fijner aan de kussen
en knuffels
van vroeger terug te kunnen denken,
dan ze in het verleden
nooit gevoeld te hebben
van top tot teen.

-joz. le bruy-

schuif grijze wolken
en doemdenken nu opzij
geniet van de zon !
niet alles blijft voor eeuwig
kommer en kwel
kijk naar mekaar
we redden het wel

ooit zijn de zorgen
weer achter de rug
dan krijg je van mij
drie zoenen en
een kwartier durende hugh.

-joz. le bruy-

meimaand: dé bedevaartsmaand

Het is maar een kleinigheidje,
zei mijn moeder
na haar vijftigste voetbedevaart naar scherpenheuvel
maar ik hoop dat jij er blij mee bent.
Zij gaf mij een zilveren christoffel
de grote reus,
die de kleine jesus droeg.
De schutspatroom
van mensen voortdurend onderweg
Dat jij hem nog dagen zal mogen dragen
als bescherming tegen onheil en kwaad
waar je ook staat
of dienend zoekend door 't leven gaat.
Dat kleinigheidje hielp me al dikwijls
uit de grote nood !

- *joz. le bruyn*

Een land waar ze met knikkers betaalden

door Elien Saey-van Peteghem

Er was eens, nog niet zo heel lang geleden, een land niet overdreven ver hier vandaan. Daar woonden mensen zoals jij en ik. Het leven daar leek niet buitengewoon, het verschilde niet veel met dat van ons. Ze hadden daar enkel nog geen internet of smartphones. Maar wat wel heel bijzonder was, was dat ze daar met knikkers betaalden. Het waren geen doorsnee knikkers, ze werden gemaakt van pluisjes vriendschap die men ving in de lucht. Deze legden ze maanden te drogen tot ze minuscule kleine korreltjes solidariteit werden. Ze waren met het blote oog bijna niet zichtbaar, zo fragiel en klein waren ze. Deze solidariteitskorreltjes gingen dan naar een fabriek waar ze met miljarden werden opgeslagen. Want voor één knikker had je duizenden solidariteitskorreltjes nodig. Ze werden gemaakt door ze in een gigantische grote oven met een onnoembare bedwelmende hitte te smelten en ze samen te persen tot een knikker. Elke knikker had een andere kleur. Welke kleur ze kregen, hing af van de eigenschappen van elke solidariteitskorrel. Men weet nog altijd niet waarom een bepaalde knikker één zuivere kleur had en een andere knikker alle kleuren van de regenboog. De knikkers met vele kleuren waren niet zoveel waard. Iedereen, zelfs Jan met de pet, kon daar zeker een twintigtal van bezitten. Die met één kleur waren veel kostbaarder en moeilijker te vinden, laat staan om in bezit te krijgen. De modale burger kon één à twee paarse of blauwe knikkers toevoegen aan hun verzameling veelkleurige knikkers. De gele en de groene waren dan weer voorbestemd voor de betere middenklasse, zij hadden minsten veertig veelkleurige knikkers. Maar de rode, die waren buiten categorie en enkel de allerrijksten hadden deze in hun bezit, daar waren er maar een handvol van in omloop.

In een kleine stad in dat land woonde er een meisje dat Marie-Hélène heette. Ze zag er aardig uit, ze had zo van dat mooi goudblond golvend haar dat haar schouders streelde. Ze was als een madeliefje: mooi om naar te kijken, maar zeer kwetsbaar en afhankelijk van wie haar plukte. Ze was het enig kind van een koppel van de betere middenklasse. Haar ouders verdienden hun knikkers als schoenmakers. In hun huis hadden ze een

kleine boetiek waar ze schoenen verkochten aan de modale burger tot de allerrijksten. Met veertig veelkleurige, drie blauwe, twee paarse, één gele en één groene knikker zaten ze er warmpjes in. Hun vermogen deelden ze niet met anderen, maar hielden ze alleen voor zichzelf en voor hun dochter Marie-Hélène. Dit deden ze omdat ze bang waren dat anderen met hun knikkers zouden gaan lopen. Ze waren zo zelfzuchtig, mocht hun egoïsme voedsel zijn dan zou je er alle mensen van een continent in hongersnood mee kunnen voeden.

Op een mooie lenteochtend zat Marie-Hélène voor de stadsboetiek van haar ouders te spelen met tien veelkleurige knikkers. Haar ouders vonden dit goed, maar gaven haar enkel veelkleurige knikkers. Als ze daar eentje van zou kwijtspelen, zouden ze dit niet voelen. Ineens wandelde er meisje met warrig onverzorgd donkerblond haar en rafelige kleren voorbij. Ze zag er erg bleek uit, haar huid leek op een vers sneeuwtapijt dat je 's ochtends tijdens wintermaanden soms kan zien. Marie-Hélène voelde zich ongemakkelijk door haar aanwezigheid en was op haar hoede. Het onbekende meisje huppelde speels naar Marie-Hélène en sprak haar aan: "Mijn naam is Sofie, hoe heet jij?" "Mijn naam is Marie-Hélène," antwoordde ze kort en een argwanend gevoel stak bij haar de kop op. Ze was bang dat haar knikkers gestolen zouden worden en dus verzamelde ze deze preventief in haar donkerrood satijnen zakje. "Waarom ruim je ze op?", vroeg Sofie, "mag ik niet meespelen?" "Hoeveel knikkers hebben je ouders?" vroeg Marie-Hélène. "Waarom moet je dat weten?" vroeg Sofie verbaasd. "Hoeveel knikkers hebben je ouders?" herhaalde Marie-Hélène, Sofies vraag negerend. "Vind je dat zo belangrijk om te weten?" vroeg Sofie, waarop Marie-Hélène ja knikte.

"Ok dan, wij hebben twintig veelkleurige knikkers" antwoordde Sofie.

"Hebben ze ook zuivere éénkleurige knikkers?"

"Nee, dat niet."

"Sorry, maar dan kan ik niet met je

spelen.”

“Waarom niet?”

“Ik mag van mijn ouders enkel met andere kinderen spelen waarvan de ouders minstens één zuivere éénkleurige knikker hebben.”

“Dat is jammer, maar ik begrijp dat je naar je ouders luistert.” Zei Sofie en zonder verder problemen te maken, droop ze af.

Zo verstreken de weken. Op zonnige zomerdagen speelde Marie-Hélène bijna dagelijks op de stoep. Ze showde haar knikkers graag aan de buitenwereld, maar geen kind mocht met haar meespelen. Het leven ging zijn gewone gangetje, tot het winter werd en het volk ineens geplaagd werd door een nieuw virus. Het was aan de andere kant van de wereld begonnen met enkele besmette mensen. Het virus verspreidde zich door contact met anderen. Eerst leek het alsof ze met een schuurspons in je keel wreven en daarna werd je geplaagd door hevige hoestbuien.

Tenslotte ging je door de koorts gloeien als een haardvuur. Het leek onschuldig: de meeste mensen genazen ervan, maar er stierven ook een heel pak mensen aan. Het was alsof je de eerste dominoblok van een lange rij omver duwde, zo snel verspreidde het virus zich. De bevolking van niet-zo-ver-hier-vandaan-land maakte zich aanvankelijk geen zorgen omdat de epidemie ver weg woedde. Maar toen het virus door handelaars en reizigers een pandemie werd, sloegen ze in paniek. Hun land ging net als alle andere landen van de wereld ook in lockdown. Mensen moesten thuisblijven en enkel noodzakelijke verplaatsingen werden nog toegestaan door de regering. Iedereen moest zich houden aan “social distance” en moest anderhalve meter afstand met anderen bewaren. Het was een ingrijpende crisis voor alle inwoners van het land. Het sociale leven en de economie viel zo goed als stil, enkel noodzakelijke diensten zoals (dieren)voedingwinkels, apothekers, openbaar vervoer en gezondheidszorgdiensten draaiden op volle toeren.

Door de crisis kwamen er bijna geen klanten meer langs in de schoenenwinkel van Marie-Hélènes ouders. Want schoenen waren een luxeproduct en mensen stelden die aankoop zo lang mogelijk uit. Ze werden ook creatief en herstelden gaatjes in hun schoenen zelf met naald en draad.

In deze tijden vond niemand het erg om een aftands paar schoenen te dragen, geen kat had daar oog voor. Marie-Hélènes ouders zagen de inkomsten snel dalen, maar de pientere ondernemers hadden er iets op gevonden om hun eigen vermogen te behouden. Ze bedachten een plan om valse veelkleurige knikkers te maken die heel goed lijken op de echte. Met deze valse knikkers konden ze vlees, melk, brood, groenten, alcogel, zakdoeken, zeep, medicijnen en wc-papier kopen. Zo moesten ze niet aan hun gespaarde knikkers zitten. Elke avond maakte Marie-Hélènes vader valse knikkers van steentjes. Hij schaafde ze met een vijl tot een egale bol, beschilderde ze met plakkaatverf en glazuurde ze, zodat ze net zo mooi blonken als de echte knikkers. Het plan van Marie-Hélènes ouders werkte perfect, niemand had de valsmunterij door. Tot Marie-Hélènes moeder op een mooie lentedag een brood wilde betalen bij de bakker, ze legde zo'n valse knikker in zijn hand en hij liet die per ongeluk vallen. De bakker keek verbaasd toen hij de stukjes valse knikker op de grond zag liggen, want echte knikkers breken nooit, die botsen gewoon op de grond. Hij werd heel kwaad en verbande Marie-Hélènes moeder uit zijn winkel. Het nieuws van het bedrog verspreidde zich als een lopend vuurtje in de kleine stad.

Sinds die dag betaalden Marie-Hélènes ouders opnieuw met echte knikkers, waardoor hun vermogen snel slonk. De winkels waar ze nog welkom waren, die kon je op één hand tellen. Hetgeen Marie-Hélènes ouders konden kopen was beperkt omdat die winkeliers ook nog voldoende goederen wilden overhouden voor andere klanten.

Er waren dagen bij dat ze enkel gekookte rijst konden eten, op andere dagen hadden ze geluk dat ze wat groenten konden kopen. Heel uitzonderlijk brachten ze een stukje vlees naar huis. WC-papier vonden ze niet meer, dus waren ze genoodzaakt om de overschotten lapjes leer van hun schoenenwinkel gebruiken als ze naar toilet gingen. Deze spoelden ze daarna af om opnieuw te gebruiken. Door deze toestand zat Marie-Hélène in zak en as. Ze bleef hele dagen binnen en ze lag veel in bed. Marie-Hélènes ouders vonden dit erg om te zien, want vorig jaar speelde ze bijna elke dag op de stoep. Dus besloten ze haar op een dag te verplichten om voor hun leegstaande winkel met de overschot neppe veelkleurige knikkers te spelen. Marie-Hélène kreeg geen echte knikkers meer, want haar ouders hadden er maar 10 veelkleurige meer. Marie- Hélène vond het stom om met die valse

te spelen, er was niets meer om mee te pronken. Uiteindelijk begon ze toch te spelen om haar ouders te plezieren, want ze zag dat ze vanop de eerste verdieping af en toe aan het loeren waren. Even later wandelde Sofie voorbij met enkele rollen WC-papier in haar handen, het was van de vorige lente geleden dat ze Marie-Hélène had gezien. Sofie zag dat ze er verloederd bij stond, dus kwam dichterbij en sprak haar aan: “Gaat het met je? Ik herkende je bijna niet.” Marie-Hélène begon hevig te huilen en legde aan Sofie uit wat er was gebeurd. Ze vertelde over het bedrog van haar ouders waardoor ze nu bijna niet aan eten geraakten en dat hun gespaarde knikkers ook bijna op waren. Sofie luisterde stilzwijgend en onthutst. “Zo erg, Marie-Hélène”, zei ze uiteindelijk meelevend. “Maar ik denk dat ik je kan helpen. Hier bij het ziekenhuis achter de hoek zoeken ze volop vrijwilligers om de zorgverleners bij te staan die de zieken met het virus verzorgen. Als beloning krijg je één veelkleurige knikker per dag, ik ga daar ook elke dag helpen. Heb je geen zin om morgen met mij mee te gaan?” Marie-Hélène vond dit een schitterend idee en ze sprak met Sofie af dat ze de volgende dag om negen uur aan het ziekenhuis op elkaar zouden wachten.

Marie-Hélène sloop de volgende dag uit het huis van haar ouders, ze had hen niets gezegd over haar vrijwilligerswerk bij het ziekenhuis, want ze wou hen 's avonds verrassen met die veelkleurige knikker. Toen ze aan het ziekenhuis aankwam, begeleidde Sofie haar naar coördinator van de vrijwilligers. “Kan jij stikken?” vroeg hij.

“Neen”

“Wil je dat leren?”

“Ik zie dat wel zitten.”

“Dat is heel goed, want wij hebben momenteel veel mondmaskers te kort voor de artsen en verpleegkundigen. We kunnen elke vrijwilliger gebruiken. Kom, ik zal het je uitleggen...”

Marie-Hélène luisterde aandachtig naar de uitleg van de coördinator. Ze had het stikken snel onder de knie. Na anderhalf uur was haar eerste mondmasker afgewerkt. Ze kon er die dag uiteindelijk nog vijf maken en kreeg op het einde van de dag haar veelkleurige knikker. Toen ze terug

thuis kwam, waren haar ouders opgelucht om haar terug te zien, want ze dachten dat Marie-Hélène was gaan lopen. Marie-Hélène legde enthousiast uit wat ze vandaag had gedaan en liet de veelkleurige knikker zien, daardoor kon ze haar ouders overtuigen om de volgende dag mee te gaan naar het ziekenhuis. Ze leerden ook mondmaskers stikken en gingen sindsdien elke dag in het ziekenhuis helpen. Op die manier hadden ze weer genoeg knikkers om voeding en andere noodzakelijke waren te kopen. Ze waren Marie heel dankbaar en ze waren blij dat ze op die manier de zieken en de zorgmedewerkers konden helpen. Zo verdween hun egoïsme als sneeuw voor de zon.

Zo gingen de weken voorbij, het waren moeilijke tijden voor iedereen. Uiteindelijk doofde de pandemie uit doordat heel het volk zich aan de regels van de lockdown hield en er veel mensen genazen van het virus.

Hier zou nu moeten staan: 'En ze leefden nog lang en gelukkig'. Maar het belangrijkste is dat Marie-Hélènes ouders en zichzelf hebben geleerd dat het belangrijk is om solidair te zijn in crisismomenten en dat zelfzucht leidt tot ongeluk, verdriet en eenzaamheid.

#ALLEMAALSAMEN

Huisgemaakte confituur

Er is terug huisgemaakte confituur beschikbaar. Je kan deze kopen via de boodschappenlijst van het wekelijkse winkelkarretje of bevragen bij team Wonen en Leven (animatie) op de 1^e verdieping.

Smaken :

Aardbei – zwarte bessen

Sinaasappel

Kiwi – appel

Pruimen

Krieken

€ 3,00

Ten tijde van de bezetting door William van Eesbeeck

Ja ... de zaken gingen goed ...

Mevrouw Lydia Bellemans was goed geluimd en zeer tevreden met de gang van haar zaken in deze novemberdagen van 1942.

Met haar echtgenoot Gaston had zij een kruidenierszaak uitgebouwd in een goed bewoonde wijk van Brussel. Van de toestand had zij kunnen gebruik maken om deze handel uit te breiden tot een zeer welvarende smokkelhandel.

Je kon bij haar, tegen goede betaling weliswaar, ongeveer alles verkrijgen.

Zij had zelf in de Louisawijk een herenhuis gekocht, mooi gemeubileerd, en het vroegere koetshuis was ingericht als uitstekende opslagplaats, uit het zicht en discreet. Er was van alles opgestapeld: boter, spek, rundsvlees, eieren, bloem, aardappelen en al wat moeilijk te vinden was langs de officiële weg.

Om deze handel bloeiend te houden had haar man goede relaties met het boerenvolk rond Bertem en zij zorgde voor de burgerlijke relaties. Zij had de beste relaties met enkele hoog geplaatste ambtenaren, politiehoofden en zelfs enige uit de bezette macht. Geld stinkt toch niet ...

Zelf Winston Churchill kwam haar ter hulp, bij ieder van zijn radiotoespraken steeg de prijs van de boter ...

Maar Lydia wel dat liefde niet van één kant kan komen en om haar “relaties” ten gunste te zijn bedacht zij een feestje.

Natuurlijk moest dit een evenement worden met een uitzonderlijk menu. Onthaal natuurlijk met Champagne (echt) en koekjes, kreeftensoep, een pepersteak met fijne sla en kroketjes, een omelet Norvégienne met veel eieren en vanille ijs. Maar toen dacht zij ook aan die fijne ganzenlever.

Bij het uitbreken van de oorlog tussen Frankrijk en Duitsland in september 1939 had zij een flinke partij ganzenlever uit de frigo's van Straatsburg gekocht en die lag zorgvuldig gestapeld in haar magazijn.

En uiteindelijk zag het menu er als volgt uit:

Onthaal: champagne met koekjes.

Entrée: lekkere Elzasser ganzenlever met toast van wit brood en een glas “Chateau Yquem”.

Soep: echte kreeftensoep geserveerd met een klontje roomboter.

Hoofdschotel: flink stuk rundssteak met boter “maitre d’hôtel” en kroketjes, met een Saint Emillion Château La Rose.

Dessert: omelet Norvégienne met een glas Riesling Vendange Tardive.

Daarna: echte koffie, chocolade pralinen, cointreau en cognac en Havana sigaren.

Over de ganzenlever was Mevrouw Bellemans toch niet helemaal gerust. Juist voor de genodigden aankwamen had zij een kokkin gevraagd om een kleine portie aan de hond te geven. Deze had het zonder moeite verorberd en liep gezellig verder.

En het feest verliep goed: de Fransen zouden zeggen “comme larrons en foire”.

Bij het opdienen van het omelet Norvégienne fluisterde de kokkin in het oor van mevrouw Bellemans “ ... de hond is dood ...”.

Pijnlijk ogenblik en ook wat paniek.

Mevrouw Bellemans deed het enige dat mogelijk was en verwittigde het gezelschap.

Er ontstond verwarring en ongerustheid ...

Het huispersoneel organiseerde een braakceremonie, alle wc’s, wastafels, kommen, emmers, en denk maar aan alles wat in zo een omstandigheden kan van pas komen, werd verzameld. Iedereen deed wat hij kon en wat hij moest in deze omstandigheden dat Romeinen “vomitorium” noemden.

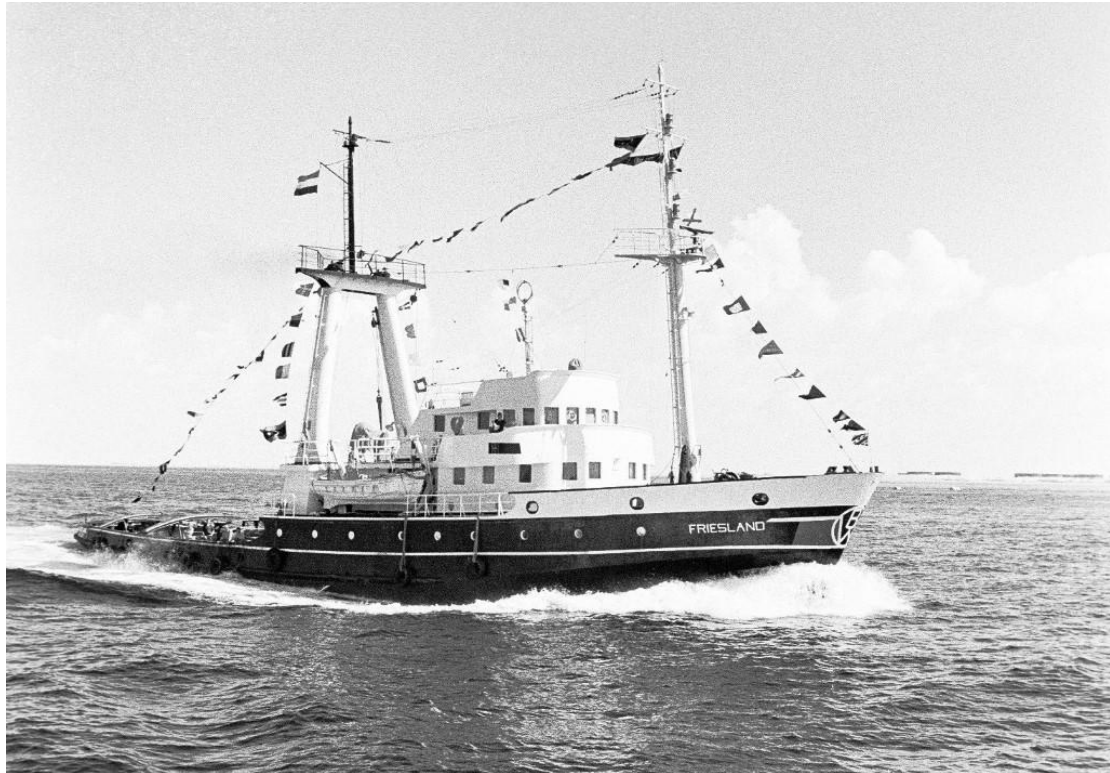
Het afdruipe was vol excuses en begrip en zo besloot het feest. Mevrouw Bellemans was zeer ontdaan en bedroefd door het verlies van haar hond. Aan de kokkin vroeg zij “heeft dat beestje niet afgezien?”.

“O neen antwoorde de kokkin, ik zag nog net het rode licht van de auto die hem had overreden, hij was op slag dood.”

- William van Eesbeeck -

Zeemansverhalen door Sparks +

Toen we in augustus 1967 met de sleepboot “Friesland” onderweg waren van Jeddah naar Marseille met een gedeeltelijk uitgebrand booreiland was het Suez kanaal gesloten in verband met de oorlog tussen Israël en de Verenigde Arabische Republiek. (de zesdaagse oorlog).

*Zeesleepboot Friesland
tijdens de proefvaart*

Dat was een enorm probleem, want we moesten nu helemaal rond Afrika, dus twee maanden langer varen.

Aangezien de bemanning al 6 maanden aan boord was, werd besloten de gehuwden af te lossen in Djibouti (Frans Somalië). Aldaar aangekomen moesten we wachten op de aflossers en tevens werd er geproviandeerd en gebunkerd.

Er was toen in Djibouti een kazerne van het Vreemdelingen Legioen en we werden uitgenodigd door de commandant op voorwaarde, dat we wat taxfree bier en jenever meenamen, dat was natuurlijk geen bezwaar. Het werd een heel prettige avond en tot mijn verbazing was er ook een Amsterdammer, die na een verloren liefde naar het legioen gegaan was.

Jaren later, toen mijn bedrijf, gelegen aan de haven achter het Centraal Station in Amsterdam, een nachtwaker nodig had, omdat we nogal last hadden van Hippies, die rond het Centraal Station scharrelden en soms hun behoefte deden op onze schepen en soms probeerden in te breken.

We kregen een sollicitatie binnen van een man die woonde op een oude brandblusboot, die tevens een gratis ligplaats zocht, dus dat kwam goed uit.

Toen ik kennis maakte met de man, dacht ik, dat ik hem ergens van kende en dat was wederzijds en na het gesprek bleek het de sergeant te zijn die ik op de party in Djibouti had ontmoet.

Maar nu zijn levensverhaal;

Na zijn mislukte liefde was hij op de trein gestapt naar Marseille en daar getekend voor zes jaar bij het legioen en na opleiding in Corsica, Algerije en Tunesië was hij in Frans Indo-China geplaatst.

Tijdens de verloren slag tussen de Fransen en de Viêtcong bij Diên Biên Phu was hij met enkele van zijn maten krijgsgevangen geraakt .

De Viêtcong had geen medelijden met de legionairs (het verdrag van Genève erkennen ze niet) en ze werden met een nekschot afgemaakt en in een kuil gegooid.

Nu was bij hem de kogel afgeketst op de atlas en draaier in z'n nek en in de rechter schouder terecht gekomen en door de klap was hij bewusteloos geraakt. Toen hij weer bijkwam tussen z'n doodgeschoten collega's is hij door de Viêtcong in een krijgsgevangenen kamp opgesloten en bij een gevangenenruil georganiseerd door de Franse commandant Henri Navarre, in Hanoi terechtgekomen, hij woog nog maar 52 kilo, lag op een brancard, want hij was zo verzwakt dat hij niet kon recht staan.

Intussen had de Franse regering, aan de personen die omgebracht waren bij die slag, een postume orde Légion d'Honneur toegekend.

Elke 14de juli werd hij uitgenodigd op de Franse ambassade en kreeg daar z'n gouden medaille opgespeld, die normaal daar in de kluis lag en wanneer er een Frans oorlogsschip in Amsterdam aankwam, werd hij altijd uitgenodigd en moesten ze de vlag voor hem strijken.

We zijn jaren bevriend gebleven en hij is helaas op 30 maart 2006 te Purmerend overleden op 80 jarige leeftijd.

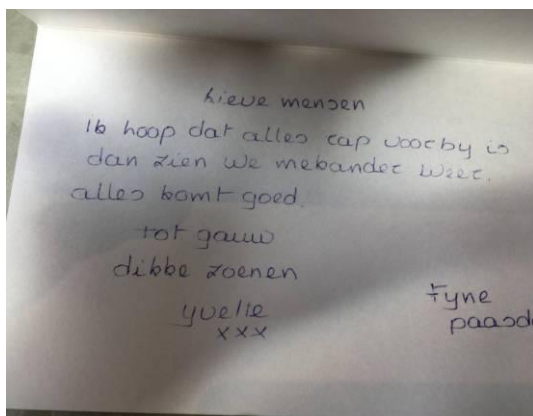
Hij zei altijd; ik ben geen held, ik heb gewoon geluk gehad, de helden liggen in Vietnam.

- Sparks+ -

Intussen in De Meander

De Meander is tijdelijk gesloten door preventie maatregelen rond het corona virus. Wekelijks bellen wij of bezoeken we de bezoekers van de Meander. Ze stellen het wel. Er werd naar iedereen een paaskaartje gestuurd en we hebben enkele reacties teruggekregen.

Aan allen in nottebohm, speciaal aan begeleiding van meander, innige dank dat uw hart ons niet vergeten heeft in deze vreemde tijd, waarbij voor ons de muziek een grote plaats inneemt, maar ook de stilte voor reflectie in onszelf.
Een zalige pasen met panis angelicus !

Met vriendelijke groeten,

Alix Deckx

Coucou, fijn te mogen weten dat iedereen Coronavirusfree is ! Dikke Duim aan ALLE Medewerkers en een gemeente MERCI ! Wanneer zijn de bezoekers van het dagcentrum terug welkom ? Tot weldra. Mariette en Christine. Ook nog hartelijk dank voor het mooie kaartje ter gelegenheid van Pasen ! Dat deed deugd, dat er ook aan ons werd gedacht, de thuis-moeten-blijvers...

April in beeld

Sfeerbeelden in tijde van Corona

In de buurt

Hoewel er geen activiteiten konden doorgaan met de Buurkring is er volop gewerkt door het kernteam van de Buurkring Hertoghe.

Er werd een telefooncirkel opgezet waarbij mensen die nood hebben aan een babbel twee maal per week worden opgebeld. Daarnaast is er een buurman die naar de winkel gaat voor mensen die dit zelf niet kunnen. Buren koken voor elkaar en houden een oogje in het zeil.

Men is druk bezig met het overnemen van de wijkkrant de Hertoghe Actueel. Zodra de maatregelen versoepelen worden activiteiten als burenborel, koffie Hertoghe en het Hertoghe etentje terug opgestart.

Activiteitenkalender

Omwille van het corona virus worden groepsactiviteiten vermeden, hierdoor hebben wij een aangepast programma voorzien.

- Op maandag wordt er wekelijks een boekje rondgedeeld met denkoefeningen.
- Wekelijks kan er enkele keren geskyped worden met de familie , elk verdiep heeft zijn eigen tablet.
- Wekelijks kunnen er boodschappen besteld worden, donderdag worden deze uitgedeeld.
- Dagelijks wordt er naargelang het weer mogelijkheid gegeven tot een wandeling in de tuin samen met een medewerker;
- Individuele gesprekken en begeleiding worden per bewoner op de kamer voorzien.
- De nieuwskrant wordt wekelijks bij de bewoners gebracht.
- We breiden stilletjes aan terug activiteiten uit , in kleine groepen bijvoorbeeld : zingen , confituur maken, bloemetjes knippen voor op de kamer, ...
- Er zijn reeds 2 concerten kunnen doorgaan met voldoende social distance tussen de muzikanten en de bewoners

Voorlopig staan alle activiteiten on hold.

Zodra er een wijziging is in die situatie, berichten we u zeker weer.

*Uw artikel in de Nottebohm Actueel?
Dat kan! Stuur het naar animatie@nottebohm.be*